

## ТАЙНАТА НА МЕЧТИТЕ

Беше рано сутринта през един есенен ден. Скоро бях навършила шестнайсет години. Вървах към училище и от време на време хвърлях по един поглед на пейзажа около себе си. Дървета бяха променили своите багри, а голяма част от листата им бяха нападали по земята. Небето, тъмно сиво, почти графитено, отмаляло прегръщаше земята. Красиво, наистина... И все пак аз не харесвам есента. Всичко ми се струва, сякаш по-мрачно от обикновено.

Чух стъпки зад себе си, последва и така познатият глас на Коко.

- Веси, почакай! – достигна ме викът му.

Намалих ход, за да го изчакам, а после поздравих току-що появилото се момче.

-Времето днес е чудесно, нали? – попита Коко, като ми се усмихна предизвикателно.

В отговор леко се смръщих и промърморих.

- Не. Не обичам тази мрачна есен.

Коко обича есента, уверен е в себе си и твърдо вярва, че светът може да се промени. А аз съм неговата противоположност. Харесвам пролетта, падам си и леко срамежлива. Повярвайте ми, не понасям тази глупост за промяната на света.

Костадин се засмя:

- Все същата стара Весела. Начумерена като днешното небе. Обаче не мога да отрека, че е красиво. – каза Коко.

Не му отвърнах нищо, не изгарях от желание да му обяснявам, че есента е ужасна. Дори не разбирах какво хубаво намираше в сивото небе, например. Костадин наистина обичаше този досаден сезон. Винаги повтаряше, че ако есента можела да се превърне в жена, би се оженил за нея на мига. Постоянно рисуваше есенни пейзажи и казваше, че иска да стане художник някой ден. Това е нещо като най-голямата му мечта.

Продължихме да вървим към училище. Коко ми обясняваше за някаква изложба. Очите му блестяха от вълнение. Хм, винаги е приятно да наблюдаваш как някой говори за нещо любимо и целият се изпълва с въодушевление.

Учебните часове минаваха толкова бавно. Умирах от скука. Добре, че беше голямото междучасие! Бяхме си с най-добрата си приятелка, която е от другия клас, и докато предъвкахме сандвичите, отново се върнахме на нашата тема. Става въпрос за това, че Мария вечно разправя, че е планирала бъдещето си. Знаеше каква професия ще практикува, къде ще живее, дори планираше и сватбата си. Каква лудост! Честно казано, това наистина ме влудяваше, защото Мария се държеше като обсебена от идеята да планира всичко. Пък и не съм убедена, че е възможно човек да е напълно сигурен за своето бъдеще. Няма как да планираш бъдещето си или да промениш миналото. Затова най-добре е да живееш в настоящето. Винаги й давах този съвет.

- Само казвам, че е невъзможно да не знаеш какво искаш да правиш като голяма. Дори и Костадин знае какво иска да прави, а той е момче. – отбеляза Мария.

- А аз пък ти казвам, че не е възможно да си планирала целия си живот. Звучиш като луда. – не й останах длъжна.

Този разговор вече започваше да ме бесява. При всеки удобен случай тя изтъкваше факта, че само аз не съм планирала бъдещето си.

- За теб може да съм луда, но аз наричам себе си мечтателка. – гордо заяви Мимето. – Пък и кой е казал, че съм планирала всичко? Все още не съм сигурна какъв цвят завеси искам в кухнята на бъдещия ми дом.

- Миме, това не са мечти, а амбиции. Доста странни при това!

Вече наистина започвах да се тревожа за най-добрата си приятелка, а и най-близката психиатрична клиника се намираше в съседното градче.

- Използвай каквито думи искаш, но за мен си остават мечти. – усмихна се Мария и леко повдигна рамене.

Разговорът ни изобщо не ме забавляваше. Реших да не подновявам спора, защото си беше страхотен инат. Винаги побеждава в споровете и може да те накара да се чувстваш като най-големия глупак на планета.

След като учебните часове привършиха, успешно сложила и край на разговора за „мечтите“ на Мимето, аз се отправих към вкъщи. Вървах спокойно и се наслаждавах на собствената си компания, когато нещо остро ме удари по главата. Хартиено самолетче! Наведох се, за да го взема и се огледах наоколо, за да видя кой го е хвърлил. Беше пусто. Разгънах смачканата хартия и за моя изненада: „Искаш ли да си купиш мечти?“, бе написано вътре. По-надолу имаше ситно изписан адрес. Предположих, че Мария искаше да се пошегува с мен заради разговорът ни преди обед. Често го правеше – чувството ѝ за хумор е като на някое петгодишно хлапе. И все пак ми се стори странно. „Хм, що за шега?“. Ускорих крачките си. „Ще се прибера и ще говоря с нея. Добре, че сме съседи.“

- Значи наистина те е ударило хартиено самолетче? И какво пишеше вътре?- изсмя се Мима.

С досада завъртях очи. Трябваше отново да разказвам всичко на приятелката си, която, разбира се, не бе отговорна за случилото се.

- Може ли човек да си купи мечти? – попитах я.

Мария помисли съсредоточено за миг, а след това каза с адски сериозен тон:

- Това е съдба, убедена съм. Ти, наистина имаш нужда от малко мечти. Мечтите, обаче, не се купуват! Или ги имаш, или ги нямаш!

Можех да оспоря думите на приятелката си, защото: първо – не съм ѝ споделяла за тайните си мечти, второ – добре де, това е единственият ми аргумент по въпроса, но пък трето – да си купя мечти ми се струва на практика, наистина невъзможно. И аз не знаех защо ѝ зададох тъпия въпрос.

- Да си призная ли – погледнах я гузно.

- Нямах, миличка, нямаш мечти, а и напоследък си много раздразнителна. Според мен си твърде голяма реалистка и не отделяш никакво време да помечтаеш. Също така мразиш всичко, което диша.

Мария сподели своята теория, която хем ми звучеше отнесено, хем ме накара да се замисля. Дали наистина не съм обвързана прекалено с реалността? Но това не означава, че мразя всичко, свързано с нея...

- Добре, де, наистина съм леко раздразнителна, но не мразя всичко живо. Това са твои бъртвежи.

Мимето само повдигна вежди в знак на несъгласие.

- Трябва да отидеш на този адрес. Макар да не вярвам, все пак любопитно е! Не знаех дали ще се получи, но го приеми като приключение за откриване на себе си. – подсмихна се тя.

Същата вечер доста размишлявах. Наистина ли изглеждам сякаш мразя всичко? Вярно – не обичам другите сезони. Ненавиждам математиката. Не мога да понасям повечето хора в училище. В допълнение не съм и от най-приказливите. То и заради това приятелският ми кръг се свежда до трима, в най- добрия случай - четирима приятели... Дали наистина е възможно човек да се промени, ако даде простор на мечтите си? Мария винаги е позитивна, мила, всички я харесват. Дори мама веднъж ми каза, че трябва да взимам пример от Мима - да бъда по- оптимистично настроена, и допълни думите си с топла усмивка... Ей така, както една майка прави, когато иска да даде съвет на дъщеря си, уж на шега. Всъщност аз изобщо не искам бъда такава една..., и предпочитам да имам повече приятели. После се сещам, че светът е нечестен и сив, и на мен ми се гади от всичко наоколо.

Погледнах електронния часовник на масичката до леглото ми. Показваше 23,30. Изведнъж ми се прииска да извърша най-голямата лудост на света. В този момент си спомних думите на Мария. „Това е приключение за намиране на себе си.“ – казах си, и скочих от леглото. Набързо навлякох някакви дрехи, колкото да не ми е студено, измъкнах се от стаята си, като внимавах да не събудя мама и татко, и излязох да си купя мечти.“ Ще опитам. Сега или никога!“

Помнех адреса от смачканото хартиено самолетче и прецених наум разстоянието, което трябваше да извървя. Имах 20 минути път в прохладната есенна нощ и силно се надявах да си струва. Луната осветяваше пътя ми. Всичко изглеждаше по-красиво през нощта, дори и през този сезон. Вървях и си мислех, че това можеше да се окаже най-шантавото нещо, което съм правила. Но пък ако промени цялото ми съществуване! Молах се късметът да е на моя страна.

Стори ми се, че бързо пристигнах на адреса от хартиеното самолетче. Пред мен стоеше голяма стара сграда. Дори не бях сигурна дали има някого вътре, но изведнъж вратата й леко се откря и пред мен застана мъж на около седемдесетте, съвсем побелял. Няма да лъжа, уплаших се, но си казах : „Каквото такова пък, веднъж и аз да съм луда глава!“. Стоях неподвижно и оставих съдбата да свърши своето.

- Какво желаете? – попита Стария. Тонът му звучеше приятелски, което ме успокои.

- Искам... да си купя мечти. Ако може... – и му подадох поомачканото хартиено самолетче.

Почувствах се леко глупаво, казвайки това. Има голяма вероятност да ме е помислил за луда. В същия миг, за мое учудване, по лицето му се разля най-голямата усмивка, която някога съм виждала.

- Ааа, значи ти си момичето, за което онзи млад господин ми разказа. Хайде, влизай, влизай! – подкани ме той, като отвори вратата по-широко.

„Хъ, за какъв млад господин говори той изобщо?“

Всъщност бях попаднала в малък антикварен магазин. Беше подредено и нямаше никакъв прах. От тавана висяха различни по големина звездички, които придаваха на помещението магична атмосфера. Беше доста просторно за размерите си магазинче.

Стария се прокашля, за да привлече вниманието ми:

- Хубаво магазинче си имам, нали? Двамата със съпругата ми го купихме след като се оженихме, но тя почина преди известно време и вече идвам тук, само за да го почистя. Донесли са ми много щастие тези четири стени.

Каква ирония! Антикварният магазин се бе превърнал в една огромна антика. Можех да си представя как хората са идвали тук, купували са подаръци за някой любим човек, или просто така, защото са искали да попълнят колекцията си от антики. А собствениците, старецът и любимата му - щастливи, защото са били заедно. Това ме натъжи. Животът наистина е дяволски нечестен!

- Нямах мечти ли? Не ми отговаряй. Това е сложен въпрос. Ще ти помогна да ги откриеш.

Седях там и слушах краткия монолог на мъжа. Междувременно търсеше някакъв предмет, който изглежда бе доста важен за него. Прерови чекмеджетата на голямата кафява маса в ъгъла и най-накрая извади някакъв пръстен.

- Какво е това, господине?

- Това е пръстенът на мечтите. Аз съм продавал и мечти, ако не си разбрала вече. – и разписна смеха си наоколо.

Вечерта беше доста странна, така че няхах друг избор, освен да му повярвам.

- Разбрах, че ти си специален случай. А за такива случаи подобават специални мерки. – и ми подаде пръстена.

Имаше формата на цвете, семпъл, определено - симпатичен. Сложих го на лявата си ръка:

- Колко струва?

- Твоите колебания е цената. Трябва да повярваш и само тогава ще свърши работа. Оставяш ги тук, а аз ти обещавам, че много скоро ще имаш мечти.

„В какво трябваше да вярвам...?“

- Ще ти издам една тайна. – продължи Стария, сякаш прочел мислите ми. – Повярвай в себе си! Ти имаш мечти! Скътала си ги в някое гнезденце на душата си, и си завързала крилата им. Освободи ги! Просто ти трябва малко кураж, за да ги осъществиш. Никой не се е родил с мечти, но пък те правят хората толкова красиви! Мечтите ни помагат да живеем, а не само да съществуваме напразно. А ако вярваш достатъчно силно, те постепенно ще се сбъдват. Е, оставяш ли колебанията си?

Стори ми се, че пръстенът просветна. Явно му е била необходима вярата на една, уж, невярваща. Продавачът на мечти ми се усмихна, като че ли удовлетворен от свършената работа.

Дори не помня дали се сбогувах с този чудноват човек. Не помня и кога съм се прибрала, нито пък как... Утрото бе настъпило и аз усещах как слънчевите лъчи закачливо пробягват по лицето ми. Погледнах лявата си ръка – пръстенът все още стоеше там на безименния ми пръст. Значи събитията от снощи не бяха сън. Чувствах се... особено, без дори да зная защо. Всъщност заради снощното ми приключение, може би.

...

Вървях към училище, когато видях пред себе си Костадин и Мария. Затичах се, за да ги стигна.

- Добро утро. Денят е прекрасен, нали? – поздравих, и им се ухилих.

И двамата ме погледнаха изненадани. Слънцето упорито се мъчеше да пробие оловните облаци, за да огрее градчето ни, и все не успяваше. А те знаеха, че не харесвам сивото време.

- Какво ти е? – попита Мария и постави ръка на челото ми, явно за да провери дали имам висока температура или нещо такова (и мама винаги го прави!). Реакцията

й ми се стори забавна и започнах да се смея. Костадин също се засмя, а Мимето ме гледаше изпитателно.

- Защо трябва да ми има нещо, за да смятам, че денят е прекрасен?

- Наистина не знам какво те е прихванало, но няма да се оплаквам. – отговори ми Мимето и се огледа наоколо.

Костадин беше забелязал пръстена на ръката ми и попита откъде го имам. Разказах им за случката от снощи, и въздъхнах:

- Само не знам кой е този млад господин, за когото говореше Стария.

Коко се почеса зад врата и леко се засмя. За първи път го виждах да изглежда толкова срамежлив:

- Ами... аз съм „този млад господин“. Аз те уцелих със самолетчето, а преди това отидох да говоря с антикваря. Стар приятел е на дядо. Виж, отдавна исках да направя нещо такова за теб, защото мечтите са много важно нещо, Веси. Може би вече си убедена в това.

От самото начало трябваше да се сетя, че идеята е негова. Винаги правеше най-неочакваните неща. Усмихнах се, а след това го прегърнах, ей така – за благодарност, прииска ми се. След миг Мимето се присъедини към прегръдката.

Имах най-страхотните приятели на света! И бях страшно благодарна, че съществуват.

Мога да ви кажа как същия ден реших да се пробвам на конкурса за таланти в училище, и колко развълнувана бях, когато завърших на първо място, но няма смисъл. Отне ми време, за да осъзная, че музиката винаги е била огромна част от мен. Нужни са ми били куражът и вярата, за да започна да осъществявам мечтата си. Наистина е хубаво да имаш нещо, в което да вярваш, за което да се бориш. Още помня тайната на моя продавач. Никой не се ражда с мечти, но пък те правят света толкова по-прекрасен и цветен.

.....

Мимето днес е един от най-уважаваните психолози, а Костадин е продал над десет от своите картини и все още рисува есенни пейзажи. Колкото до мен, след малко ще излизам на сцена, за да изнеса първия си концерт. Оказва се, че мечтите стават реалност. А пръстените с форма на цветя, малките нощни приключения до антикварни магазинчета, където живеят продавачи на мечти, хич не са за подценяване.

**Денимира Мишева Михова** – ученичка от 8<sup>а</sup> клас  
при Гимназия „Свети Климент Охридски“ – гр. Елхово  
навършени 14 години  
тел.0884265754 ; e-mail: [deni\\_cim@abv.bg](mailto:deni_cim@abv.bg)